

Kalinga gedicht.

Mijn tante uit Utrecht strijdt voor het kinderrecht.
Ieder jaar in Utrecht strijd zij voor het kinderrecht.
De jaarmarkt ja, terecht voor wie strijd voor het kinderrecht.

De stichting heet Kalinga ja, ja ieder kind
In de handen van Kalinga moet eigenlijk wel kunnen ja
Maar de Filippijnen zijn groot en er is een vuilnisbelt waar
Een kind vervuild en zijn hoop licht in onze handen.

Met het geld, wordt een kind een held.
Naar school zou dat kunnen?
Je moet het ze maar gunnen.
Boeken zoals wij, zijn er voor hun niet bij.

Zij leven in krotten vol met motten en alles licht er
weg te rotten. Wonen op een vuilnisbelt in hun gedachten
en wij wonen hier mooi aan de grachten.

Elke avond wat rijst is voor hun een feestmaal,
Maar voor ons is dat normaal.
Je zult er maar leven en hopen dat mensen je wat geven.
Drinken uit een sloot en niet als wij uit de kraan,
Zal dat voor hen ooit bestaan?

Er is voor hen 1 mooie school de Papayaschool.
Niet groot, niet klein maar zonder ons zal die er niet zijn.
Een paar computers en één tv, daar leven zij mee.

Geef ze wat geld voor de redding van hun leven op de vuilnisbelt.
Geef ze een leven zoals wij, dan worden zij ook weer blij.
Ieder een glimlach op zijn gezicht zo zijn we allen blij.

Ik heb dit gedicht geschreven omdat niet ieder mens weet hoe het is om in een arm land te
leven en zo wil ik in een gedicht een beeld geven dat wij eigenlijk heel luxe leven.

Groetjes: Marit Hulzebosch